

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 19/2024
25.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, предузетник, СТР „ББ“ ..., чији је пуномоћник Марко Бекчић, адвокат у ..., против туженог „Banca Intesa“ АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 4.800,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2790/22 од 05.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2790/22 од 05.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2790/22 од 05.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ужицу П 27/2022 од 07.02.2022. године одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 5. Уговора о кредиту ... број ...-...-... од 17.10.2007. године, садржине као у изреци првостепене пресуде. Одбијен је тужбени захтев којим је тражено да тужени исплати тужиоцу износ од 4.800,00 динара са затезном каматом од 17.10.2007. године до исплате, док је обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 42.900,00 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2790/22 од 05.10.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Међутим, у случају када тужилац није тврдио да му тужена банка није доставила понуду за закључење уговор, то онда таква чињеница и није предмет расправљања и доказивања. Последице томе, тужени не може сносити негативне последице недоказаности наведене чињенице, а самим тим се не може говорити ни о разлозима ништавости спорне уговорне одредбе са становишта недостатка понуде, јер не постоје чињеничне тврдње тужиоца изнете у наведеном правцу. Стога, побијана одлука је у складу са горе поменутих правним ставом Врховног касационог суда, а такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 16.06.2021. године. Вредност предмета спора износи 4.800,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић